

sikre det rummelige arbejdsmarked og sikre, at der kommer den vækst, beskæftigelse og produktion i den private sektor, der kan finansiere alt det, vi alle sammen gerne vil gøre, og en stor del af det, som er forankret i et fælles ønske her i Folketinget.

Det er gjort inden for rammerne af et skattestop, og skattestoppet er ikke en byrde for regeringen. Det er et ønske om, at når nu alle skatter og alle afgifter i Danmark er rekordhøje, så giver det ingen mening at tale om skatteomlægninger. Så er man nødt til at sige stop for skattestigninger og finde de midler, der gør det muligt at lempe på beskatningen af personlig indkomst, så der kommer en motivation og en fordel for de mange, der i dag ikke har et ekstra udbytte af at gå på arbejde, således at man sikrer, at det altid kan betale sig at arbejde.

Kl. 19.50

Det er jo finansieret, og det har man også berørt. Vi havde ikke forventet, at der var fuld opbakning fra alle partier. Der er kritik fra oppositionen, sådan skal det være. Der er kritik af, at regeringen har valgt at reducere niveauet for dansk bistand. Det vil jeg dog gerne lige knytte et par kommentarer til.

Når det drejer sig om Øststøtten, ligger den stadig på niveauet 2 mia. kr. Det gjorde den også i 2001. Det kommer den også til i 2003. Problemet med den aftale, der er om, at Mifrestra-rammen i år 2005 skal ligge på 0,5 pct. af BNP, er, at den del af Mifrestra-rammen, der er brugt til Øststøtte, de 2 mia. kr., i det væsentlige udmøntes på de 10 lande, der gerne skulle blive medlem af det store europæiske fællesskab den 1. januar 2004, i hvert fald hvis det står til det danske forandskab.

Der vil de støttemidler blive kanaliseret via EU-fællesskabet, og der vil endda være en stigende profil. Jeg kan oplyse, at som det er noteret for øjeblikket, så går de 10 lande fra at have en bilateral støtte, også en støtte fra EU, på 24 mia. kr. til 71 mia. kr. Derfor er det regeringens agt i løbet af foråret før næste finanslovforslag at optage forhandlinger og drøftelse med partierne bag Mifrestra-rammen for at drøfte, hvordan vi forholder os i den nye situation.

Vi skal selvfølgelig ikke tilføre midler til de lande, der nu er blevet en del af EU-fællesskabet og bliver finansieret inden for de rammer og de vilkår, der gælder her.

Jeg vil også godt sige om kritikken af dansk bistand, når det gælder miljøbistand til udviklingslandene, at niveauet i 2002 er på 2 mia. kr.

Det er stadig et meget højt niveau, og det helt afgørende er, at selv med den beskæring, der har fundet sted, så er Danmark det land i verden, der fortsat yder relativt mest. Der er ingen andre nationer, der skal kritisere det danske niveau, medmindre de selv yder mere, så der burde kritikken altså være svær at høre uden for landets grænser.

Så kan vi hver især have en mening om, hvordan niveauet i øvrigt skal være set ud fra danske synspunkter, men vi har fra starten sagt, at det er nødvendigt med en kritisk gennemgang af dansk ulandsbistand. Og det er ikke tilfredsstillende at få en ny rapport fra Rigsrevisionen med udsagn fra statsrevisorerne, der viser, at vi fortsat ikke har fået styr på dansk ulandsbistand, at vi har nogle fine mål om demokrati, om menneskerettigheder, om at bekæmpe korruption og arbejde for god regeringsførelse, men alligevel må revisionen konstatere, at der ikke nødvendigvis er nogen sammenhæng mellem det, vi giver, og de mål, vi har sat os.

Det gælder så meget mere for enkelte projekter, at der ikke er nogen kontrol med, hvorvidt man når de mål, man har sat sig for; man kontrollerer alene, at pengene er brugt. Så der er brug for det, vi har sagt, at man foretager en kritisk gennemgang af de midler og de projekter, der gennemføres, og ikke mindst, at man får nogle klare mål for fremtidig ulandsbistand. Det er præcis den opgave, regeringen har påtaget sig, og det er det, som udenrigsministeren har udtalt sig om.

Se, til den stramme offentlige udgiftspolitik hører også en erkendelse af den problemstilling, vi står over for, med en meget begrænset tilgang til arbejdsmarkedet. Vi har en alderssammensætning i befolkningen, der gør, at vi skal bruge flere og flere af de offentlige midler til at service vores ældre medborgere, samtidig med at tilgangen til arbejdsmarkedet er begrænset, det vil sige, at vi har demografisk modvind.

Her er det helt afgørende, at staten er sig sit ansvar bevidst, at vi gør, hvad vi kan for, at statslige arbejdspladser er moderne, gør brug af ny viden, er spændende arbejdspladser, så vi sikrer, at den arbejdskraft, der er til rådighed, kan få beskæftigelse i kommuner og amter, hvor der er brug for hænder til ældreomsorg, på sygehusene, og at vi samtidig respekterer, at hvis virksomhederne skal kunne få den arbejdskraft, der skal producere de varer, der finansierer hele vores velfærdssamfund, ja, så skal der også være